

LUOTSI

VIKKI NOREILA

LUOTSI

LUOTSI

Vikki Noreila

©Vikki Noreila

2025

Jester Press

Painettu Suomessa

Copyright © Vikki Noreila 2025

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki,
bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,
Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa
ISBN: 978-952-80-8267-5

”Kasvu ei ole tavoite, se on tapa kulkea”

Huhtikuulla, 2025

Vikki

Sisällysluettelo

Esipuhe	6
Ensimmäinen legi: prologi	9
<i>Luotsi</i>	16
<i>Sankari</i>	21
<i>S/Y Paprika</i>	26
<i>Box of chocolates</i>	31
Toinen legi: Gio	36
<i>Hovinarri</i>	39
<i>Naamio</i>	56
<i>Viisas artisti</i>	84
Kolmas legi: Max	112
<i>Lapsuuden loppu</i>	116
<i>Kirje faijalle</i>	121
<i>Elämänpyörä</i>	165
<i>Minä</i>	184
Neljäs legi: Paprikan perintö	200
<i>Torikokous</i>	204
<i>Paprikan perintö</i>	208
Viides legi: epilogi	211
Kirjailijalta	217

Esipuhe

Varaudu, ihana lukijani, olemaan utelias ja rohkea, sillä nyt olet sellaisessa torikokouksessa, jossa vastuu oivaltamisesta on kokonaan sinulla.

Max istuu torikahvilan takaosassa pöydässä, josta on hyvä näkyvyys koko kahvilaan ja hirveä meteli. Hän hörppii odottavan oloisena kahvia isosta kupista ja puraisee välillä pikku palan briochesta silmin nähden innostuneena.

Juuri silloin vessan ovi aukeaa ja joku nainen purjehtii Maxin pöytään selvästi vastaten flirttailuun. Höh, ja minä luulin, että minä olisin se innostuksen kohde, koska minulla on ylläni sentään Bullenin Marlon Brando Vintage, sininen pikkutakki ja farkut, jotta näyttäisin edes vähän koutsilta.

Ei auta, perkales, heilautan ja huudan tiskiltä: ”otatko, Max, lisää kahvia tai jotain?”, johon Max: ”emmä tarte, kiitos, täällä on jo mouthfull.”

Istun pöytään, laitan lakkini tuolin karmille ja otan hörpyn kahvia. Nainen pelmahtaa pois vähin äänin saapuessani.

”Hieno hattu”, aloittaa Max samalla seuraten naisen liikuntaa ja vastaan hymyssä suin: ”joo, sain sen synttärilahjaksi perheeltäni, eikö oo hieno. Se on mulla aina päässä, kun luotsaan.”

Max kääntää päätään hiukan vasemmalle, katsoo alaspäin ja melkein kuiskaa riuskalla äänellään:

”hyvä, että sulla on nyt päässä toi hattu, Gio, sillä minä olen pulassa ja tarvitsen kiireesti apua.”

Nyt kuusi vuotta myöhemmin istumme Maxin kanssa Paprikan kannella keskustellen tästä keikastamme, jonka aloitimme tuolloin kauppatorilta.

Max oli kuopassa, syvässä kuopassa, mutta sinnikkäästi, oivallusten avulla, hän on löytänyt itsensä ja oman polkunsa, jota pitkin nyt varmoin askelin taapertaa.

Max huokaa syvään: ”Aikamoinen tää meidän keikka on, mutta oon hemmetin onnellinen siitä, että tälle tielle lähdettiin, koska, oikeasti, mä en ole koskaan voinut niin hyvin kuin nyt.”

Amen.

Luotsi on fiktiota. Vaikka osa tämän kirjan tapahtumapaikoista on olemassa, kaikki tämän tarinan tapahtumat ja henkilöt ovat keksittyjä. Tarinan ja todellisuuden mahdolliset yhteneväisyydet ovat puhdasta sattumaa.

Tapahtumapaikkana on Suomen ainutlaatuinen saaristomeri, sen satamat ja satamien kahvilat, jotka ovat minulle ainutlaatuinen oivallusten alusta, platform for insights.

Tämä on sinun kasvutarinasi, ole hyvä.

Gio Riley

Luotsi

Ensimmäinen legi: prologi

Lempeä souwesteri on aamulla kasvanut lujaksi tuuleksi, joka puhaltaa saarten välistä nyt enemmän luoteesta päin ja saa meren vellomaan ja vaahtopäät leviämään tuulen suuntaisiksi juoviksi aaltojen poikki.

”Tää on ainakin seiskan puhuri”, mietin ja kiristän Paprikan isoa hartiavoimin sen isoilla vinsseillä. Nauran ääneen ja heristän nyrkkiäni taivaalle; anna tulla, anna tulla. Samalla mietin, että onneksi tuli laitettua keulaan kakkosfokka, eikä sitä jättimäistä jennyä.

Istun sitloodan tuulen puolelle ja säädän aavistuksen autopilottia saadakseni tuulesta kaiken tehon irti. Paprika on parhaimmillaan, se tykkää eniten tällaisesta kuuden-seitsemän boforin tuulesta saaristossa, jossa aallot eivät nouse liian isoiksi. Se kallistuu maltilla, nojaa nauttien rungon alla lepäävään viiden tonnin lyijyköliinsä ja antaa kokkansa kohista. Helvetin hyvä vene, mä tykkään.

Ohjaan Paprikaa länteen kohti Högsåraa, joka toimii näiden valmennuspurjehdusten lähtösatamana. Ohitan tutut mestat ja Padvan takaa aukeaa avomeri, Hangon läntinen, jossa aallokko nousee melkoiseksi. Paprikan varalaita on klassisen korkea, mutta kryssillä parta kuitenkin kastuu. Jestas, kuinka kaunis sen sivulinja on, aivan huikean kaunis. Siinä näkyy suunnittelijan silmä ja rakentajan peukalo ja purjeveneeseen sielu.

Lähdin muutama tunti sitten Trollshofdasta, joka on Paprikan kotisatama ja sijaitsee Saaristomeren itä-laidalla, Gretarby-järven ja meren välissä. Kylää halkoo järveltä laskeutuva joki, joka muodostaa mutkittelevan väylän merenrantaan asti. Joen varrella seisoo vanha ruukki, joka on aikoinaan ollut seudun talouden keskus.

Trollshofda

Nykyään ruukki toimii osittain rappeutuneena muistomerkkinä kylän menneisyydestä, vaikka pieni yhteisö edelleen hyödyntää sitä veneiden korjauksessa ja olenpa minäkin vuokrannut ruukista pienen toimiston, josta käsin teen etätöitä sateisina päivinä.

Ruukkia ympäröivät kalliot ovat jylhiä ja tarinat kertovat, että kallioiden koloissa asuu edelleen vanhoja henkiä joista ainakin yhden kanssa olen puheväleissä ja käytän sen loitsuja työssäni.

Trollshofdan kirkko rakennettiin noin 1400-luvulla, mutta ensimmäiset asukkaat saapuivat etsimään

suojaisaa paikkaa kalastukseen ja kaupankäyntiin jo Viikinkiajalla, jolloin Viikinkien Idäntie kulki Trollshofdan kauppapaikan kautta.

Joen ja meren välinen sijainti tarjosi täydelliset olosuhteet pienen sataman ja metalliruukin perustamiseen. Alueella uskottiin myös olevan runsaasti malmia, minkä vuoksi varhaiset asukkaat rakensivat ruukin, joka pian toi kylälle vaurautta.

Kylän patruuna Johon jaf Juhlin rakennutti ruukin työntekijöille asuntoja ja kylän keskelle koulun, joka nykyään on vilkkaan kylän keskus. Koululla pidetään kesätoria, pelataan säilykepalloa ja tanssitaan kiivaasti Venetsialaisten tahtiin elokuulla.

Urvanhat laulut ja tarinat viittaavat siihen, että nimi "Trollshofda" tulee kallioilla asuvasta trollista, joka suojelee seutua muukalaisten hyökkäyksiltä, mutta tekee silloin tällöin kepposia, jos sille päälle sattuu.

Joskus kepposet karkaavat käsistä, kuten silloin, kun naapurikylän kirkkoherran kuivamassa olleet kalsarit syttyivät itsestään ja siinä rytäkässä kirkkokin lehahti

tuleen ja paloi kivisokkeliä myöten poroksi. Katkerat Bromarfilaiset syyttävät edelleen tihutyöstä Trollia, eivätkä usko selitystä, jonka mukaan syynä oli saarnaajan satumainen pieru, suorastaan pyhä henki.

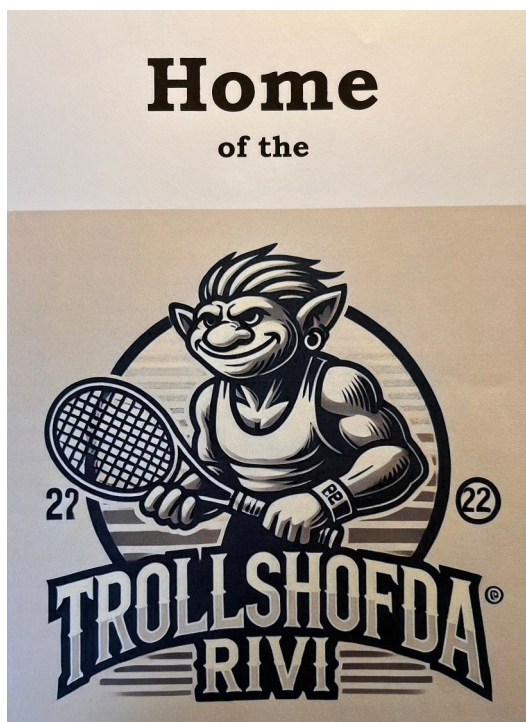
Vuosisatojen kuluessa ruukki on menettänyt merkitystään, ja kylän asukkaat ovat siirtyneet pääasiassa kalastukseen sekä paprikan kasvattamiseen.

”Trollshofdan Trolli” on jo paprikoitten klassikko, kaunis ja supermaukas ja sen tuotantovolyymit ovat moninkertaiset verrattuina kylän kuuluisaan viinintuotantoon.

Trollshofdan Trolli

Paprikoitakin mahtavampana loikkii nyt kylän raitilla
uudesti syntynyt Trollshofda RIVI, kyläyhdistyksen
urheiluseura, joka repii kylää hereille tuomalla
kyläkouluun säilykepallon ja pari kepposta.

Luotsi

Gio ja Pilar, Sierra Mágina, Provincia de Jaén,
Andalucia

Luotsi on syvästi inhimillinen romaani
henkisestä kasvusta, rohkeudesta
ja hetkessä elämisestä.

Kun luotsi Gio Riley kohtaa
luotsattavansa Max Boselagerin,
alkaa matka, joka muuttaa heidät molemmat.
Saaristomeren satamien ja kahviloiden
hiljaisuudessa syntyy oivallus:
kasvu ei ole päämäärä – se on tapa kulkea.

